

ята. Извадиха ни на одроветѣ на възъ отъ шатритѣ на редъ. На пристигването на Господаритѣ, които отъ болнитѣ можахъ ставахъ на крака. Случи се да се спрѣха прѣдъ рошиорина, моя другаръ отъ дѣсно. Царѣтъ про- дума по французски на Княза:

По типѣтъ на лицето този прилича да е турчинъ!
Види се, че на Царя бѣха турцитѣ драги.

Тогава Князѣтъ попита ранения, и той му отговори, че е рошиоринъ и родомъ отъ окръжнето (жудеца) Бузову. Князѣтъ съфийкомъ прѣдаде на Царя тоя отговоръ.

Царѣтъ бѣше облеченъ съ една проста манта безъ никакъвъ отличителенъ знакъ по нея; нищо не показваше великата личностъ. Само на вратѣтъ си носеше една Декорация, не знамъ коя, и връхъ мантата си прѣпасанъ съ златенъ колацъ.

При всичката тая скромностъ, прѣдставлението му вдъхваше респектъ. Благородството на негова характеръ се проявяваше въ говора му и въ всеко негово движение, щото лесно можеше човекъ съ първо виждане да познае че този е човѣкътъ, който управлява всичкитѣ Руссини.

Ранения рошиоринъ, за който е горѣ думата, бѣ награденъ слѣдъ това съ румжиската звѣзда и С. Георгиевскій кръстъ.

Слѣдъ като заминахъ Т. Т. В. В. насъ ни вкарахъ пакъ въ шатритѣ ни.

Нѣкозко дни подиръ това рошиоринѣтъ оздравя и отиде пакъ на полка си въ войната. Менъ ми много до- мжния за тая раздѣла, защото добръ другарувахме съ него. Обичахъ го макаръ и малко да му новавиждахъ за дѣто бѣхъ го наградили съ два ордени, а пакъ азъ нѣ- махъ нито единъ. Той като чели отаждаше тая моя малка завистъ, и съ една деликатна наизнностъ ми прѣдложи, да ми отстъпи едина отъ тѣхъ, който ми по зресва. Отъ начало мисляхъ, че се шегува. Но като видѣхъ настоява- мията му, увѣрихъ се, че ми говори сериозно и възехъ да се смѣя. Тогава му расправихъ, че такова отстъпване не може да става.

На монѣ думи той остана замисленъ и дълго из- гледваше декорациитѣ, като ги прѣвърташе изъ рацѣтъ си. Турп ги най-послѣ въ джоба на мантата си, и като